

Gamla och Nya Historier

AF

B

Stockholm. Albert

Booniers förlag.

Skrynkelen.

den ena trollpackan efter den andra komma flygande, huj och hi! Alla redo de på sopqvastar, och hvar och en hade ett brinnande ljus fästadt vid qvastkåppen. På vägar och stigar skymtade der fram stora paddor och sikar, som kommo styrande upprätt på stjerten. Der stultade fram varelser med hästhufvuden och sådana med läderlappsvingar och några med bockfötter, och andra sågo ut som fyrfotingar, och alla voro de svarta i

mörkret. Men ingen kunde se knekten; vantarne gjorde honom osynlig.

»Det var ett förskräckligt sällskap,» tänkte knekten, och i det samma öppnades bergväggen.

Alla trollen strömmade in i fjället; de riktigt trillade om hvarandra, så många voro de. Visst hade knekten blifvit litet underlig till mods; men en krigsman höfves ej att vara rädd, och så passade han just på när två gamla åkerspöken, som

Hafrelandet.

När nu Hans kom ner på gården, var den tjocke portvakten honom strax till mötes och frågade: »Hvad fick du?»

»Tjugufem riksdaler i betalning och fem och tjugu på köpet,» svarade Hans.

»Hejtitihej!» ropade portvakten. »Har hofmästarn hört, hvad pojkvasken der skall ha?»

»Jo, jo men!» sade hofmästaren.

»Och det, som kungen gifvit mig, får jag väl göra med hvad jag vill,» tyckte Hans.

»Ja, det kan du slå dig i backen på,» svarade hofmästarn.

»Nå, då skall jag nu ta ut åt mig sjelf första hälften af hvad som lofvats mig, tjugufem riksdaler,» sade Hans, — och genast räknades pengarna upp åt honom, — »andra hälften, fem och tjugu, skall portvakten ha.»

»Ja, nog är det rättvist alltid!» intygade den tjocke, och genast lades han ner, och daskis! aj, aj, aj! voj, voj, voj! delades det ut åt portvakten fem och tjugu.

»Ja, nog är det rättvist alltid!» intygade den tjocke, och genast lades han ner, och daskis! aj, aj, aj! voj, voj, voj! delades det ut åt portvakten fem och tjugu.

Den förtrollade skogen.

Huru Hans sålde smöret, tappade pengarne,
men fann lyckan.

(Sid. 187.)